

er Tilfældet med Udkastet, som det her foreligger; thi jeg troer, at deri er en temmelig stærk Sammenblanding af forskjellige Principer, og jeg troer i det Hele taget, at man for meget har søgt at gjennemføre Bestemmelser, som man har taget fra enkelte fremmede Lande, hvor Forholdene ere høist forskjellige fra vore, samt at man ingenlunde har holdt sig til det, som vilde give den største Lethed for deres Gjennemførelse her. Det er desuden klart, at i England, hvor Formuen er fordeelt paa en ganske anden Maade end her, kan gaaes frem ved Indkomstskattens Normering efter ganske andre Regler end saadanne, som her egentlig vilde være praktiske. Men derhos maa det ogsaa bemærkes, at selve det engelske System har været udsat for de heftigste Angreb, og at, da det blev gjenindsført i 1842, skete dette netop paa Grund af en paatrængende Fornødenhed, som dengang var tilstede, og som gjorde, at man væsentligt optog det samme System, som havde været brugt i Begyndelsen af dette Aarhundrede, og uden at underkaste det nogen gjenemgaaende fornyet Prøvelse, uagtet de betydelige videnskabelige Forhandlinger, som senere havde fundet Sted om denne Gjenstand i de forskjellige Lande. Det forekommer mig, at der gennem det hele Udkast gaaer en vis Modsigelse i Affattelsen, en Mangel paa Correcthed i Begreberne, som udøver den skadeligste Indflydelse paa samme. Man siger saaledes, at det skal være en Indkomstskat, hvorved man synes at holde sig til det almindelige Begreb, som er blevet opstillet af Theoretikerne, at det er en Skat, hvorved man vil ramme det aarlige Udbytte af Nationens virkelige Erhverv, navnlig den Deel af dette Udbytte, som kan anvendes til andre Dier med, uden at nedsætte eller forringe de forskjellige Erhverv i deres Grundbestanddele; men i Lovens selv har man ingenlunde holdt sig til dette Begreb, men blandet Indkomst og Indtægt sammen. Jeg nægter slet ikke, at den danske Sprogbrug aldeles ikke er skarp i denne Adskillelse, men naar man gaaer over til at indføre en ny Skat, som skal baseres paa disse Begreber, da anseer jeg det for klart, at man bør søge at stille dem saa fast som muligt, og det er inconseqvent, naar man siger, man

vil paalægge en Indkomstskat, der altsaa egentlig skal hvile paa den virkelige og rene Indkomst, og det saa strax i § 1 hedder, at Indkomstskatten bliver lagt paa „al Indtægt“, hvilket i altsald efter Sprogbrug har en ganske anden Betydning end Indkomst. Ligeledes naar man tager § 2, saa er deri paa en synderlig Maade de Begreber, som staae i nær Forbindelse med hinanden, løsrevne fra hinanden, og andre ere ubeladte, som høre sammen dermed. Det er saaledes klart, at med Indkomst af Arbejde (§ 2 a) er den Indkomst aldeles parallel, der havees af et Embede eller en Bestilling (§ 2 c), thi ogsaa dette er Løn for Arbejde, og dog ere de revne fra hinanden. Derimod burde den Indkomst, som en Grundeier har af den Eiendom, der tilhører ham, og som han selv beboer, anføres sammen med den Indkomst, som han har af sin Eiendom, naar han leier den ud til Andre (§ 2 litr. b), men Udkastet er saaledes affattet, at man ikke tydeligt seer af den vedkommende Paragraph, at den, som selv beboer sin Eiendom, ogsaa skal svare Skat af den Nytte, som han har deraf, hvilket man nok kan faae ud af den medfølgende Anvisning (§. 17), men ingenlunde af selve Lovens § 2. Ved denne Mangel paa Princip i Udkastet er fremkommet, at det anføres som Undtagelse, der ligger i hele Sagens Natur, og at disse Undtagelser eller Indrømmelser ikke indrømmes i det Omfang, som virkelig tilkom dem. Naar det saaledes i § 4 hedder, at der „eftergives“ Skat af de første 200 Rbd. og ligeledes skeer Nedsættelse for de nærmest herpaa følgende Indtægtsbeløb, da er det ikke rigtigt at betragte dette som en Undtagelse. Det ligger tverimod i en Indkomstskats naturlige Begreb, at man ikke beskatter den Deel af Indkomsten, som er nødvendig til Vedkommendes egen og Familles nødvendige Underhold, eller Opretholdelsen saavel af de vedkommende Driftsherrer selv, som ogsaa af de tilkommende Generationer, thi det er en naturlig Fornødenhed for Staten at opdrage en ny Generation, som kan træde i den hidtilværendes Sted. Derfor var det Hensyn, som i det tidligere Udkast var taget til Antallet af Børnene, aldeles principmæssigt og slet ikke nogen Undtagelse fra Skattens rigtige Princip, men en Gjennem-